

FLEUR DOORNBERG-PUGLISI

NOUT & ik

IN DE RAZENDE RUIMTE

Met illustraties van Aron Dijkstra

Leopold / Amsterdam

Voor Philip

INHOUD

Laarzen 7	Verzameling 55
Verliefd 10	Flexi-lijn 59
Razend 15	Ontsnapt 63
Rommel 18	Verdwaald 67
Schreeuwen 22	Sloot 71
Regenbroek 28	Licht 75
Duidelijk 32	Modder 78
Bingo-speurtocht 36	Bushalte 81
Opgesloten 40	Joggingpak 84
Sirene 42	Patat 90
Buren 45	Stofzuigergeloei 93
Egels 47	De Razende Ruimte 100
Pyjamafeestje 51	

LAARZEN

7

‘Als jij nou hiervan afspringt, dan vlieg je zo de Razende Ruimte in,’ zegt Nout. Hij klopt met zijn vlakke hand op de grote rots waarop ik sta.

‘De Razende Ruimte?’ vraag ik.

‘Ja! De Razende Ruimte!’ roept Nout. Hij spreidt zijn armen uit. ‘Daar kan alles, écht alles!’

‘Waar is dat dan?’ vraag ik.

‘Dat is de grote vraag. Dat weet niemand.’

‘Wat geheimzinnig,’ zeg ik.

Nout laat zijn armen zakken. Hij leunt op de rots. Zijn gezicht is vlak bij het mijne.

‘Heel geheimzinnig,’ fluistert hij.

‘Maar als je niet weet waar het is, hoe komt het dan dat je er vanaf deze rots zo in kunt springen?’ vraag ik.

‘Kijk,’ Nout loopt naar een plek op de grond, ongeveer een meter van de rots, ‘hier ergens zit een magische... tja, hoe zal ik het noemen? Een magische hoepel. Ja, een onzichtbare magische hoepel. En als je daar doorheen springt, dan schiet je zo de Razende Ruimte in.’

‘Dat lijkt me wel wat. De hele dag tekenen en hutten bouwen en op de trampoline,’ zeg ik. ‘Mag dat echt allemaal daar, in de Razende Ruimte?’ Ik geloof het bijna niet.

‘Alles mag. Je mag daar altijd snoep eten, en leuke spelletjes doen. Je mag altijd buiten spelen, ook als het donker is. En je mag zelf weten wat je wilt leren op school.’ Hij loopt terug naar de rots en kijkt me aan. ‘Nou, toe dan! Hoppa!’

‘Hoe kom ik terug? Of wil je nooit meer terug? Als je er eenmaal bent, bedoel ik. En hebben we niets nodig daar?’ vraag ik.

‘Helemaal niets! Spring gewoon!’ Nout wordt ongeduldig. Ik zie het aan zijn rode wangen.

‘Alleen als we samen gaan,’ zeg ik. ‘Als het zo leuk is in de Razende Ruimte, wil jij vast met me mee.’ Ik kijk Nout scherp aan. Zoals de juf dat soms doet als je haar onderbreekt tijdens het voorlezen.

‘Dat kan niet,’ zegt Nout.

‘Waarom niet?’

‘Omdat die onzichtbare magische hoepel daar te klein voor is. Er kan maar één kind tegelijk door.’

‘Dan ga jij eerst, want het was jouw idee,’ zeg ik. Ik klim van de rots af. ‘Ga dan.’

‘Oké. Ik ben niet zo’n bangerik als jij.’ Nouts wangen worden nog roder.

‘Ik ben niet bang, ik geloof er alleen niets van.’ Ik leun tegen de rots en kijk naar het roodborstje in de dennenboom vlakbij.

‘Als je het niet gelooft, dan kun je net zo goed zelf gaan. Toch?’

Daar komen twee grote laarzen aanklossen. In die laarzen zit Margot, Nouts moeder. Nou ja, haar voeten en kuiten. De rest steekt er gewoon uit.

‘O, daar zijn jullie! Gaan jullie mee? Anders komen we te laat!’ Haar oranje krullen zwieren om haar hoofd. ‘Waren jullie judo soms vergeten?’

‘O ja!’ roept Nout. ‘We komen eraan.’

‘En de Razende Ruimte dan?’ vraag ik.

‘Die komt morgen wel,’ zegt hij.

‘De Razende Ruimte? Wat is dat?’ vraagt Margot.

Nout heeft geen rode wangen meer.

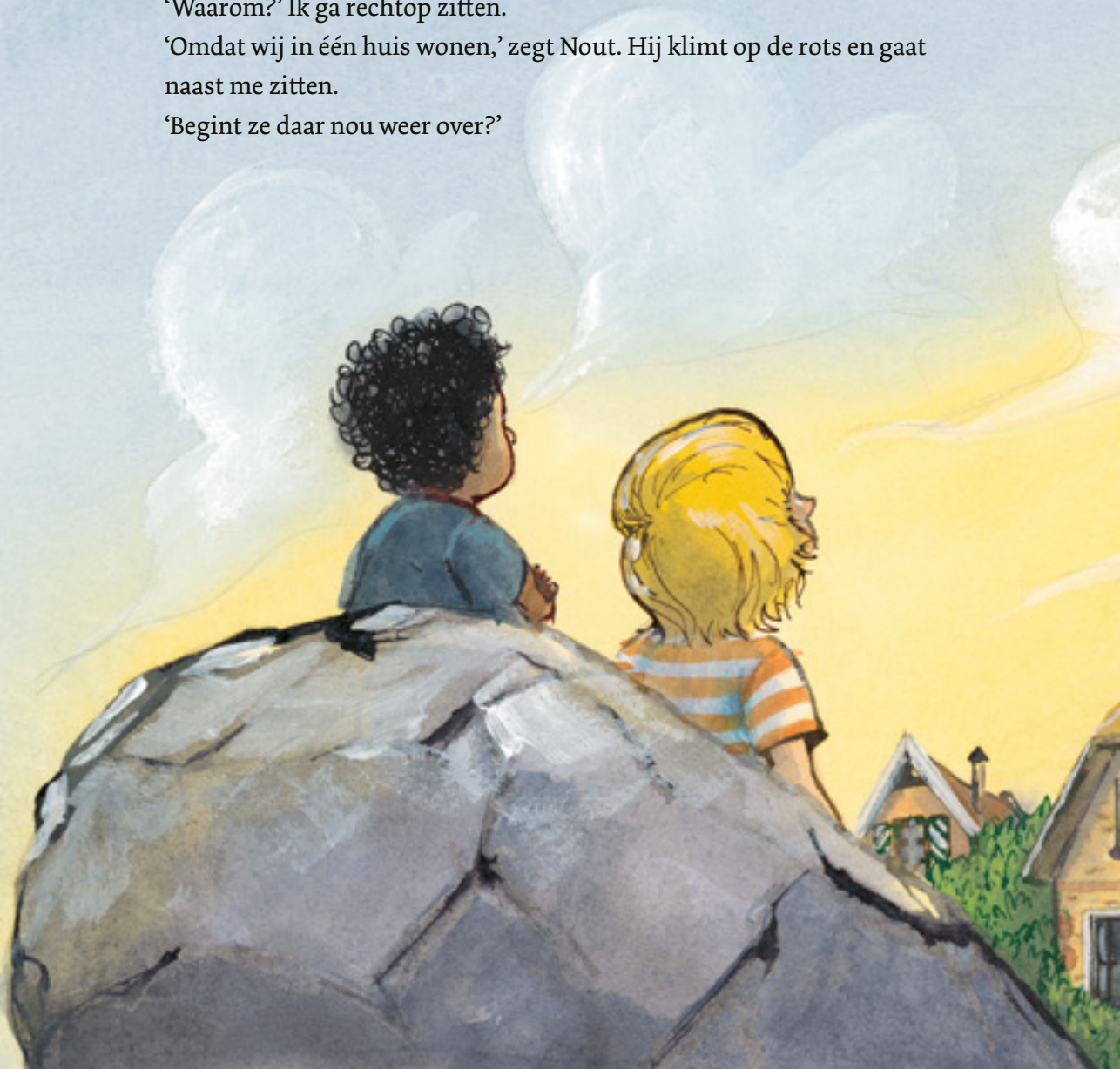

‘Dat vertel ik je nog wel een keertje,’ zegt Nout alleen maar.
Ik kijk naar Margots grote, gele laarzen. Die hebben we nodig als we naar
de Razende Ruimte gaan!

VERLIEFD

- 10 Na judo chillen Nout en ik in de tuin. We liggen op onze rug op de grote rots.
- ‘Asma zegt dat onze moeders verliefd op elkaar zijn,’ hoor ik Nout opeens zeggen. Ik kijk naar de wolken die voorbijkomen. Sommige lijken op een hond, maar de meeste op een beer. Of iets ertussenin. Een beer-hond, of een hond-beer.
- ‘Waarom?’ Ik ga rechtop zitten.
- ‘Omdat wij in één huis wonen,’ zegt Nout. Hij klimt op de rots en gaat naast me zitten.
- ‘Begint ze daar nou weer over?’

We kijken naar ons huis. Ons grote, gele huis. Net zo geel als de laarzen van Margot. En natuurlijk nog groter.

Toen Nout en Margot bij mijn moeder en mij kwamen wonen, vroegen wij ons ook af of onze moeders misschien verliefd op elkaar waren. Nee.

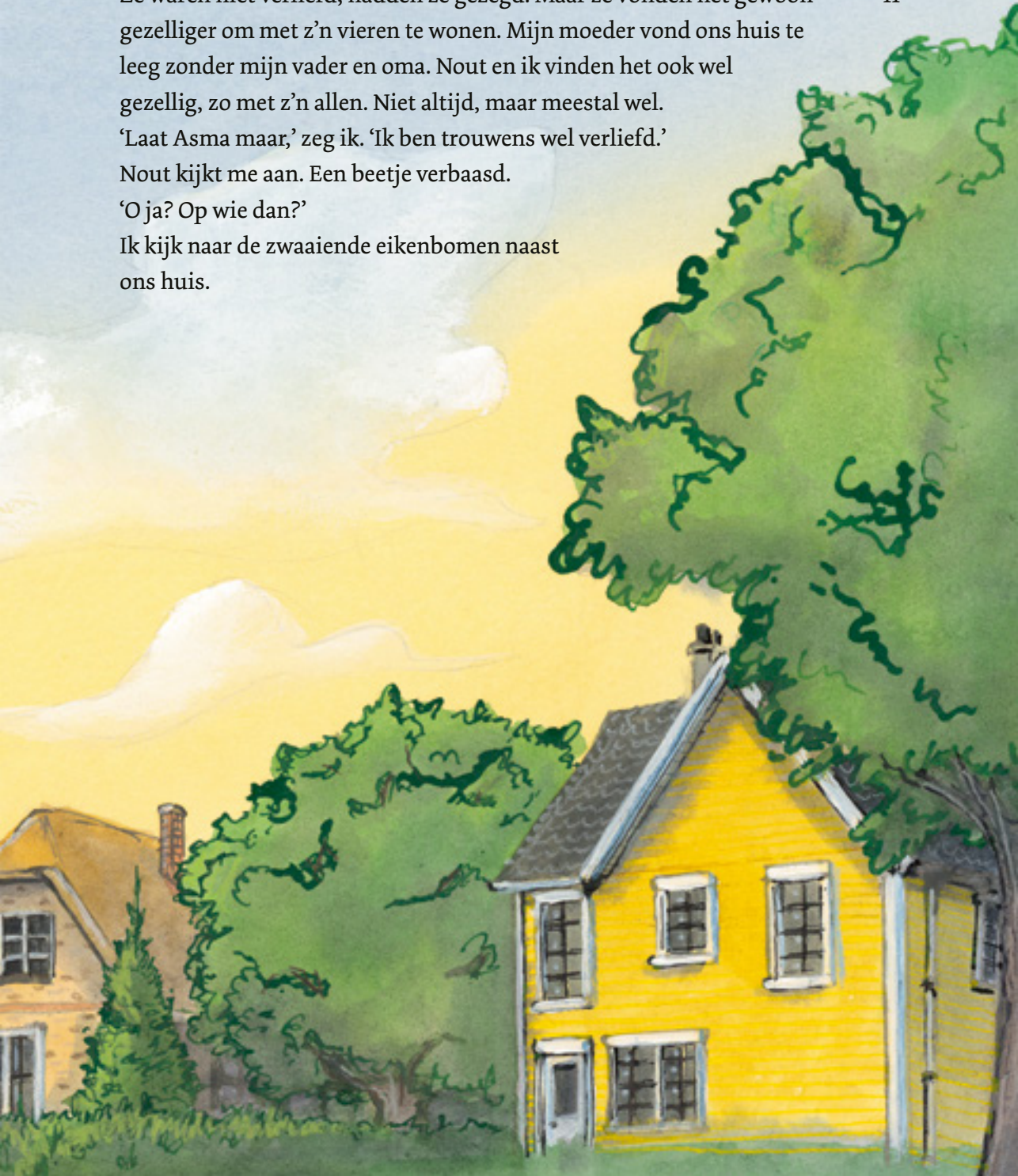
Ze waren niet verliefd, hadden ze gezegd. Maar ze vonden het gewoon gezelliger om met z'n vieren te wonen. Mijn moeder vond ons huis te leeg zonder mijn vader en oma. Nout en ik vinden het ook wel gezellig, zo met z'n allen. Niet altijd, maar meestal wel.

‘Laat Asma maar,’ zeg ik. ‘Ik ben trouwens wel verliefd.’

Nout kijkt me aan. Een beetje verbaasd.

‘O ja? Op wie dan?’

Ik kijk naar de zwaaiende eikenbomen naast ons huis.

‘Op Kwispel.’ Kwispel is de hond van buurman Arush. Ik kijk nog steeds naar de bomen. Een eekhoorn springt van de ene naar de andere tak. Hij lijkt wel een acrobaat.

‘Dat kan helemaal niet. Je kunt niet verliefd zijn op een hond,’ zegt Nout.

‘Dat kan wel, want ik ben het. Ik denk heel veel aan Kwispel, en ik wou dat ik elke dag met hem mocht wandelen in plaats van één keer in de week.’

Een paar kraaien proberen de acrobaat-eekhoorn weg te jagen. Misschien is het hun boom.

‘Is dat verliefd zijn? Dat je elke dag met iemand wilt wandelen?’ vraagt Nout.

‘Ik weet het niet. Misschien is verliefd zijn voor iedereen anders.’

‘Arme eekhoorn.’ Nout heeft de eekhoorn nu ook gezien.

Zo zitten we. Op de grote rots, naar de acrobaat-eekhoorn te kijken.

‘Kun je trouwens wandelen in de Razende Ruimte? Of stuiter je, net zoals op de maan?’ vraag ik.

‘Ik denk dat je gewoon kunt lopen, maar ik weet het niet precies,’ zegt hij.

‘Ik dacht dat je alles wist over de Razende Ruimte.’

‘Bijna alles.’ Nout staat op. ‘Kom, we gaan die rotkraaien wegjagen.’

‘Rotkraaien? Misschien heeft die eekhoorn wel iets vervelends gedaan. Wat weten wij er nou van?’

Nout gaat weer zitten.

Ik heb een idee. ‘Zullen we er nu doorheen springen? Samen. Door die onzichtbare magische hoepel? Zullen we het gewoon proberen? Om in de Razende Ruimte te komen?’ Ik heb er opeens zin in.

Nout zegt niets.

‘Nout?’

Hij draait zich langzaam naar mij toe.

‘Ik denk dat we ons eerst moeten voorbereiden,’ zegt hij voorzichtig.

‘Vorbereiden? Maar jij zei dat je in de Razende Ruimte niets nodig had!’ roep ik.

‘Ja, maar misschien ook wel. Nu denk ik van wel, dat we ons wél moeten voorbereiden.’ Nout blijft rustig. Dat is vaak zo. Hoe bozer ik word, hoe rustiger hij blijft. En andersom.

‘Hoe dan? Hoe gaan we ons voorbereiden?’ vraag ik maar.

‘We gaan op de trampoline!’ Nout klimt de rots af. ‘Om te oefenen.’ Hij rent naar ons huis. Halverwege onze tuin staat een trampoline, tussen het hoge

gras. Nout staat opeens stil en draait zich om. Hij zet zijn handen aan zijn mond, als een toeter.

‘We moeten oefenen met stuiteren. Voor het geval dat!’

De kraaien vliegen op en de eekhoorn verdwijnt in de kruin van de boom.

14 Ik denk dat het tóch het huis van de eekhoorn is, die boom. Ik spring van de rots en hol achter Nout aan.

RAZEND

We stuiten de hele middag. Ook al weten we niet eens of al dat oefenen wel nodig is voor straks in de Razende Ruimte. Misschien kun je daar gewoon lopen. We oefenen toch maar. Voor de zekerheid.

‘Wat betekent “razend” eigenlijk?’ vraag ik aan Nout. We liggen uitgeput op de trampoline. De zwaluwen zwiepen over ons heen.

‘Heel snel. Dat iets heel hard gaat. Razendsnel,’ zegt Nout.

‘Je kunt ook razend boos zijn. Ben je dan snel boos?’ vraag ik me hardop af.

‘Dat denk ik,’ zegt Nout. Ik geloof dat het hem niet zoveel uitmaakt wat ‘razend’ betekent. ‘Kijk,’ wijst hij, ‘die zwaluwen zijn razend.’

‘Maar als “razend” snel betekent, en je zegt “razendsnel” dan zeg je dus eigenlijk snelsnel.’

Nout is stil. Dat betekent dat hij het óf niet weet, óf aan het nadenken is.

‘Jij bent razend gek,’ zegt hij.

Hij weet het dus niet.

‘Jij bent nog razend gekker,’ zeg ik. ‘Gekker dan razend.’

‘Razender gek!’ roept Nout. Hij springt weer op de trampoline en ik stuit als een spaghettisliert mee.

‘Kom, we gaan het aan Margot vragen,’ stel ik voor.

Margot is meestal thuis. Ze werkt daar ook. Iets met tekenen en linialen. Soms op de computer. Zij weet vast wel wat ‘razend’ betekent.

We lopen haar werkkamer binnen. Margot zit aan haar schuine tekentafel.

Er staat een groot huis met een rood dak op het papier.

‘Margot, wat betekent “razend”?’ vraag ik.

‘Hoe bedoel je?’ Haar krullen zijn net vraagtekens.

Als je Margot een vraag stelt, stuitert ze altijd een vraag terug. Misschien is haar hoofd ook een soort trampoline.

16 ‘Als iets razend is. Razendsnel, razend boos. Zo,’ zegt Nout.

Margot draait op haar krukje met wieltjes zodat ze ons kan zien.

‘Ik denk dat het zoiets als “heel erg” betekent. Alsof je het woord wilt vergroten.’ Ze strekt haar armen uit. ‘Maar ik heb het nu razend druk.

Vraag het maar aan Freja.’ Ze draait zich weer naar de tekentafel.

We horen mijn moeder net thuiskomen. Ze is al meteen in de keuken bezig.

‘Mama, wat betekent “razend”?’ vraag ik zonder hallo te zeggen.

‘Hallo, en je vraagt het aan de verkeerde, *älskling*, jij spreekt beter Nederlands dan ik.’ Ze haalt spaghetti en tomatensaus tevoorschijn. Mijn moeder kookt altijd voor ons. Margot doet de was. Zo hebben ze dat afgesproken. Iedereen moet helpen met het afval buitenzetten, want dat vindt niemand leuk om te doen.

17

‘Nou, dat valt wel mee. Jij woont hier net zo lang als ik.’ Mijn moeder is eigenlijk Zweeds.

‘Ik heb in ieder geval razende honger,’ zegt Nout. Hij pakt de vega-gehaktballen uit de koelkast, nog van gister.

‘Ik ook!’ Ik pak alvast vier borden uit de kast en dek de tafel. ‘En volgens mij wordt het razend lekker!’

Ik word een beetje lacherig van al dat gerazend.

‘Razend, razend, razend,’ giechel ik.

‘Wat een raar woord eigenlijk.’

Nout moet ook lachen.

‘Razend raar,’ giert hij.

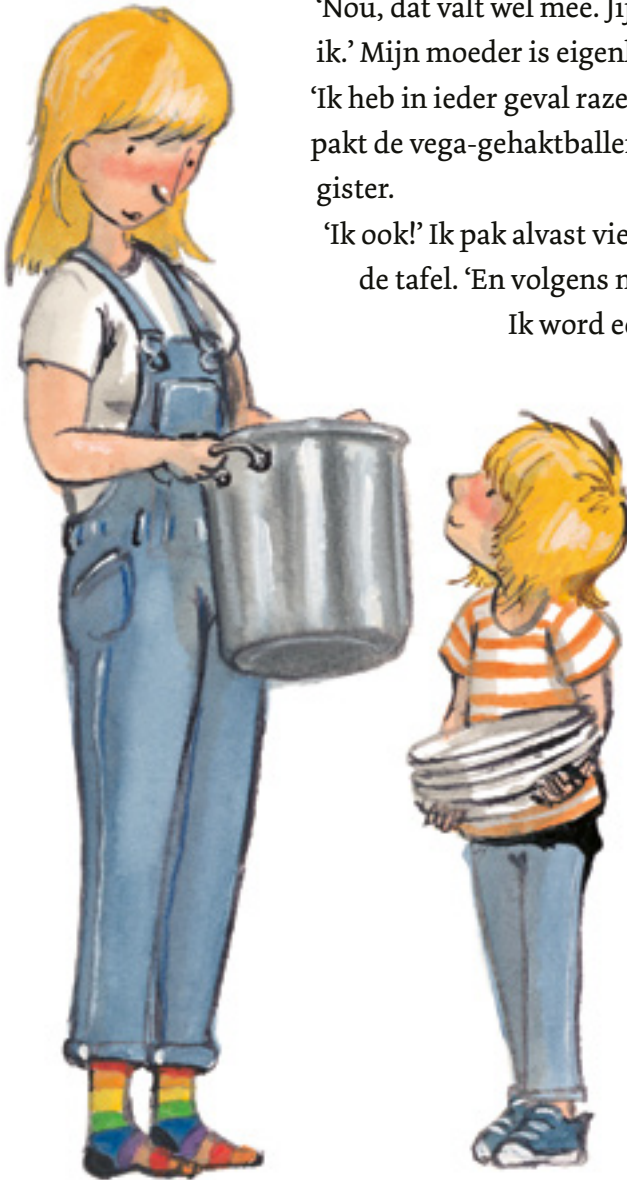
‘Ja, ja. Zo kan-ie wel weer,’ zegt mijn

moeder. ‘Roep Margot maar. Het eten is over tien minuten klaar.’

Margot komt vijf minuten later de keuken binnen.

‘Wat ruikt het hier lekker, Freja!’

‘Razend lekker!’ zeggen we alle drie in koor.

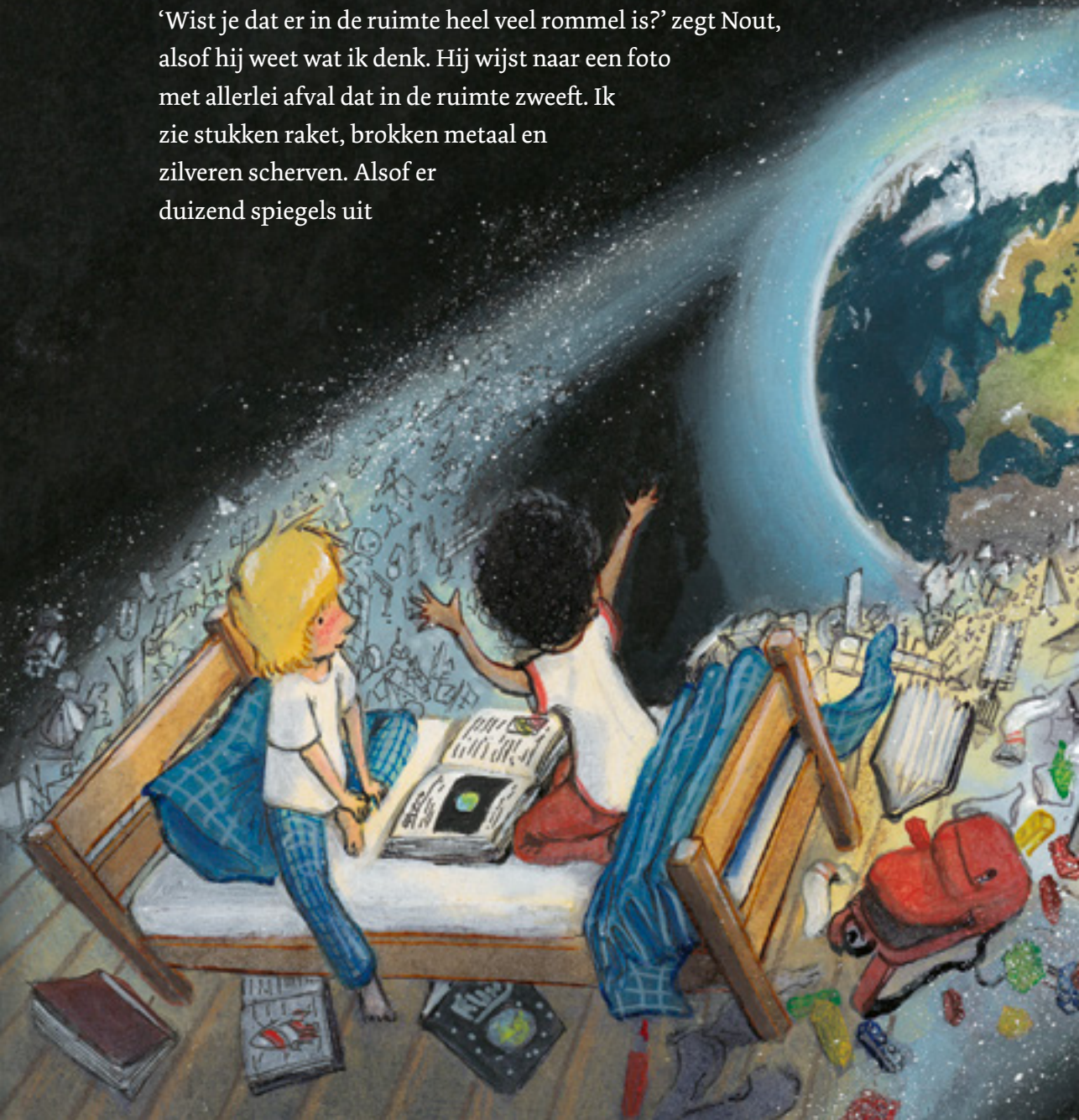

ROMMEL

18

Het regent. De trampoline is nat. Dat gespetter is wel leuk, maar je glijdt zo snel uit. De grote rots is te glad om op te klimmen. Dus zitten we in Nouts kamer op zolder zijn ruimteboeken te bekijken. Het is een rommeltje op zijn kamer, vind ik.

‘Wist je dat er in de ruimte heel veel rommel is?’ zegt Nout, alsof hij weet wat ik denk. Hij wijst naar een foto met allerlei afval dat in de ruimte zweeft. Ik zie stukken raket, brokken metaal en zilveren scherven. Alsof er duizend spiegels uit

elkaar zijn
gebarsten.

De rommel op
zijn kamer valt
opeens wel mee.

‘Nu snap ik waarom
die astronauten altijd zo’n
enorme helm hebben,’ zeg ik.

‘Omdat ze anders al die rommel op
hun hoofd krijgen.’

We bladeren verder in het boek. We
horen de regen op het dak.

‘Wij hebben ook een helm nodig. Voor in de
Razende Ruimte,’ zegt Nout opeens.

‘Ja.’ Het lijkt me een goed idee. ‘Kom, we vragen aan
Margot of we ergens helmen hebben.’

De deur van Margots werkkamer is dicht. Niet storen,
betekent dat.

‘Dan regelen we het zelf. Dat kunnen we best,’ zegt Nout. ‘Laten we in de keuken beginnen.’ Dus lopen we de trap af.

Onze keuken is heel groot, je kunt erin dansen, zegt Margot altijd.

‘Waarom de keuken? Waarom niet de schuur? Of het rommelhok?’

20 Nout zegt niets. Hij trekt de lades open en haalt alle potten en pannen eruit. Hij zet er eentje op zijn hoofd.

‘Dat is toch geen helm?’ roep ik uit.

‘Nu wel,’ zegt hij alleen maar. Hij geeft mij er één aan. ‘Probeer die eens.’

Ik zet de steelpan op mijn hoofd. ‘Nee, die is veel te klein.’

‘Dan heb je een groot hoofd,’ zegt Nout. Zijn stem galmt vanuit zijn helm.

‘Of die pan is gewoon te klein. Mijn hoofd is helemaal niet groot. Niet groter dan normaal.’

‘En die dan?’ Nout heeft alweer een andere helm voor me gevonden.

Zo zitten we op de keukenvloer alle potten en pannen te passen. Maar er past eigenlijk niets.

‘Kunnen we niet gewoon onze fietshelmen gebruiken?’ zeg ik dan.

Nout kijkt naar het plafond. Hij denkt na. ‘Ja... misschien,’ zegt hij langzaam. ‘Nee. Nee, dat kan niet.’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Waarom niet?’ Ik word er een beetje moe van, van dat helmengedoe.

‘Een fietshelm beschermt alleen de bovenkant van je hoofd. Wij moeten iets hebben wat ook onze oren, nek en kin beschermt.’

‘Dan moeten we een motorhelm hebben, zoals buurman Arush,’ zeg ik.

‘Ja!’ roept Nout. ‘Zo een, ja! Kom, dan gaan we het meteen vragen.’

‘Hallo, en wat is hier aan de hand?’ Ik had mijn moeder helemaal niet horen binnenkomen.

‘Hallo, en we zochten naar een helm,’ zegt Nout.

‘In de keuken?’ vraagt mijn moeder. Ze is net zo verbaasd als ik.

‘Ja,’ zegt Nout en hij zet een pan op zijn hoofd. Ik doe dat ook maar. ‘Zie je?’

‘Ja, ik zie het, ja. Ook die pannen en potten op de grond. Die zie ik ook.’

Mijn moeder klinkt alsof ze het niet zo’n goed idee vindt. Ik haal gauw de panhelm van mijn hoofd.

‘Kunnen jullie dat nu even opruimen?’ vraagt ze op een niet-vraagtoon.

‘Dan kan ik koken.’

‘Maar we moeten nu naar buurman Arush,’ zegt Nout.

‘Dat doen we morgen wel,’ zeg ik. ‘Mag dat, mama?’

‘Daar hebben we het straks wel even over,’ zegt ze.

We leggen alle potten en pannen weer terug in de kastjes. Dat is nog best een puzzel.

‘Mogen we nu iets kijken?’ vraagt Nout.

‘Ja, hoor. Maar als ik jullie roep, gaat dat ding meteen uit,’ zegt mijn moeder.

Tijdens het eten vindt Margot een Nout-haar in de aardappelpuree.

En mijn moeder een haar van mij in de saus.

Ze vinden het allebei een goed idee om morgen van buurman Arush een motorhelm te lenen.

SCHREEUWEN

Buurman Arush is niet thuis. We hebben al drie keer aangebeld, maar hij doet niet open. Ik hoor Kwispel ook niet blaffen. Niemand is dus thuis.

‘En nu?’ vraagt Nout.

‘Nu niks,’ zeg ik. ‘Zonder buurman Arush geen helm.’

We lopen het tuinpad af, weer terug het tuinhek door.

‘Ik heb geen zin om naar huis te gaan,’ zegt Nout.

‘Ik ook niet.’

We staan twijfelend op de stoep.

‘Anders bellen we bij iemand anders aan. Er zijn vast meer mensen met een helm die we mogen lenen,’ stel ik voor.

‘Alleen als er een motor in de tuin staat natuurlijk.’ Nout vindt het dus ook een goed idee.

Ik tel de dikke bomen langs de weg. Het zijn er tien. Dat weet ik al. Maar toch tel ik ze.

